

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Commentariorvm, Ac Dispvationvm, In Tertiam Partem Divi Thomae. Tomi Qvinque

Qui Est Primvs De Sacramentis: In Qvo Ea Continentvr, Qvæ Post
Præfationem Indicantvr

Suárez, Francisco

[Köln], 1619

6 Qui in peccato communicat, quando teneatur confiteri.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-93807](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-93807)

sequenter dicere debet, hoc sacramentum non esse institutum ad illum effectum, ut propriam & particularem causam eius, sed solum ut cum aliis sacramentis, quae ad hoc sunt specialiter instituta aliquo modo concurrat, saltem ut in voto susceptum, & id eo nunquam debet per se, & ex intentione applicari ad illum effectum, nisi per sacramentum, vel cum Sacramento Penitentiae, aut in re ipsa applicatum, aut saltem in voto per contritionem.

SECTIO VI.

Verum, qui sine confessione praemissa communicat post conscientiam peccati mortalis, teneatur ex iure diuino statim confiteri, quam primum possit.

Mlti & graues auctores videntur sentire, in eo casu teneri hominem ad confitendum post communionem, cum primum commode possit. Ita sentit Glossa recepta à Canonistis in capitulo. De homine, extra, de celebr. missar. dicit enim, eum, qui ob inopiam confessoris accedit cum sola contritione, teneri ad habendum propositum confitendi, cum primum possit: non teneretur autem ad hoc propositum, nisi haberet obligationem confitendi, statim quia ad contritionem solum est necessarium propositum confitendi tempore debito. Atque eodem modo loquuntur ex recentioribus Soto, Couarr. & alii locis supracitatis, & apertius Scot. in 4. d. 9. q. vnica ad 2. dicit, in eo casu posse differri confessionem, donec occurrat opportunitas confitendi. Et ratio esse potest, quia praecipuum obligabat ad confitendum ante communionem: ergo cum hoc factum non fuerit, perseuerat illa obligatio, & veluti semper inquit, & vrget, donec impleatur. Et confirmatur: quia consuetudo fidelium ita videtur interpretari hoc praecipuum, omnes enim qui accedunt absque confessione praemissa, cum timore accedunt, & proponunt illico confiteri, cum primum potuerint.

Dupliciter accidere potest, ut quis communicet sine confessione: primo sine causa & excusatione, sed cum graui culpa. Secundo ob veram necessitatem & sine culpa. Dico ergo primo, qui indigne communicauit sine confessione, non teneretur postea hoc titulo statim confiteri, sed solum tempore, alias debito. Dico, hoc titulo, quia si iterum communicaturus, propter eam causam, vel aliam similem, poterit teneri, sed non de hoc agimus, sed praecise de obligatione relicta ratione praecedentis communionis. Et ita est euidentis assertio, primo exemplis, nam si Sacerdos ministrat sacramentum in peccato mortali, non teneretur postea hoc titulo statim conteri, quamuis debuisset prius conteri, quam ministraret sacramentum: & omitendo peccauerit, & in vniuersum, qui omisit actum, ad quem tenebatur in tali occasione vel opportunitate, licet tunc peccauerit omitendo, transacta illa occasione, non teneretur postea exercere actum. Et hinc sumenda est ratio à priori huius veritatis, quia, si hoc praecipuum consideretur ut affirmatiuum, non obligat pro semper, sed pro determinatis temporibus, extra quae non obligat, etiam si contingat pro aliquo tempore debito non impleri: nam praecipua affirmatiua non obligant per modum restitutionis ad faciendum actum tempore debito omissum: alias qui omisit sacrum in die festo, debet statim in die sequenti audire. Si autem hoc praecipuum consideretur, ut negatiuum, sic non obligat postea ad aliquem actum, sed solum ad non communicandum iterum sine praemia confessione: ergo, si non sit iterum communicaturus, ex vi praedicti praecipui diuini, non teneretur statim confiteri. Secundo hinc sequitur, idem dicendum esse de illo, qui bona conscientia & ob necessitatem, confessionem praetermisit ante communionem, scilicet, ex vi iuris diuini non teneri ad statim confitendum. Ita docuit

Naturus in Summa capitul. 2. numero 10. Et patet à fortiori ex praecedenti. Nam si is, qui peccando communicauit sine confessione praemissa, non teneretur statim confiteri, cur obligabatur is, qui sine peccato id fecit? Praeterea exemplis decideri potest, nam si quis obligatus fuit ad confessionem faciendam ratione periculi mortis, & id facere omisit ob inopiam confessoris, transacta occasione, non teneretur statim confiteri, postquam periculum euasit: idem est de illo qui omisit sacrum sine culpa, tempore debito, propter absentiam Sacerdotis, qui non teneretur postea audire, cum primum possit. Denique ratio generalis est, quia praecipua affirmatiua non obligant pro semper, sed pro certis temporibus & opportunitatibus, quibus transactis, cessat eorum obligatio, siue tunc impleta fuerint, siue non, cum culpa vel sine illa, hoc autem praecipuum, de quo agimus, est affirmatiuum, & solum praecipit confessionem, ut dispositionem ad communionem, seu ratione Eucharistiae sumendam, ideo transacta illa opportunitate seu necessitate, cessat obligatio: & idem reperitur in omni praecipuo, quod aliquid praecipit solum, ut dispositionem ad aliud: Nam cessante illo actu, ad quem ordinatur dispositio cessat ratio dispositionis, ut sic, & ita etiam cessat materia seu obiectum talis praecipui, & ideo nullius momenti est illa ratio, quod obligatio praecipui, quia non fuit impleta, semper maneat & vrgeat: Non est enim hoc necessarium, quando mutata est occasio, & consequenter pertransiit proprium tempus, pro quo obligat praecipuum.

Tertio hinc concluditur, ad communicandum digne sine praemissa confessione, confessoris inopia non esse necessarium speciale propositum confitendi statim nacta occasione: sed solum illud propositum confitendi, quod ad contritionem necessarium est. Ita sentit Diuus Thomas infra, quaestione. 83. artic. 6. ad 2. Vbi solum requirit propositum confitendi & satisfaciendi. Et ratio est clara ex dictis, quia ille non teneretur statim confiteri post communionem: ergo nec teneretur proponere id facere: ergo tale propositum neque est necessarium necessitate praecipui, neque sub aliqua ratione medij, quia ad habendam contritionem satis est propositum confitendi tempore debito. Neque ex usu fidelium aliud colligi potest: si vero aliqui Doctores aliter locuti sunt, exponendi sunt, docuisse id, quod est melius & securius, non vero quod est simpliciter necessarium ac sufficiens.

SECTIO VII.

Verum qui post conscientiam peccati mortalis communicat sine confessione, iure Ecclesiastico teneatur confiteri cum primum potest.

Haec dubitatio proponitur ad explicandum ius Quod si post conscientiam peccati mortalis non praemissa confessione celebrauerit, quam primum confiteatur. Nam ex horum tenore verborum constat, in eis contineri praecipuum, & ita sunt ab omnibus Doct. intellecta. Rursus ex materia constat, esse rem grauem Ecclesiasticam, atque ita praecipuum hoc obligare sub mortali. De his ex dictis colligitur, hoc praecipuum esse Ecclesiasticum: ostendimus enim ex solo iure naturali, aut diuino non posse colligi huiusmodi obligationem: atque ex modo loquendi ipsius Concilij non obfcure idem colligitur, nam de priori generali praecipuo confitendi ante communionem dicit: Ecclesiae consuetudinem illud declarasse, quod non affirmat de hoc praecipuo, sed solum illud statuit: est ergo praecipuum Ecclesiasticum, non antiquum, sed de nouo ab ipso Concilio latum, quia ante illud nec scriptum nec traditum, nec consuetudine introductum reperitur. Ex quo tandem fit, eos, qui obligantur hoc praecipuo, ita teneri in eo casu ad habendum propositum

Quoniam ad 1100.

Qui indigne communicauit sine confessione, non tenetur postea hoc titulo statim confiteri, sed solum tempore, alias debito.

Qui post conscientiam peccati mortalis non praemissa confessione celebrauerit, quam primum confiteatur.